

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. G.**, zast. Mgr. Terezou Bařtipánovou, advokátkou, se sídlem Fortna 40, Jičín, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Rýnovice**, se sídlem Belgická 3765/11, Jablonec nad Nisou, proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované ze dne 24. 3. 2021, č. j. VS-30310-7/ČJ-2021-801232-KT, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 14. 9. 2021, č. j. 59 A 43/2021-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Tereze Bařtipánové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí speciálního pedagoga žalované ze dne 15. 3. 2021, č. j. VS-30310-5/ČJ-2021-801232-KT, kterým byl žalobci uložen souhrnný nepodmíněný kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“) spočívající v umístění do uzavřeného oddílu na 10 dní, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení za dva kázeňské přestupky podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Těch se žalobce dopustil tím, že kouřil dne 10. 2. 2021 v 15:25 hodin ve

Věznici Rýnovice na ubytovně C, v oddíle C/3, v ložnici č. 204, a téhož dne v 16:45 hodin na chodbě oddílu C/3, tedy na místech, kde je kouření zakázáno, čímž porušil § 28 odst. 1 a odst. 2 písm. o) zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud předně nepřisvědčil žalobní námitce žalobce o nepřiměřené výši kázeňského trestu, který mu byl uložen. Krajský soud uvedl, že zásada rovného zacházení, kterou žalobce v žalobě argumentoval, spolu s odkazy na kázeňské tresty uložené jiným vězňům za jiné prohřešky, není absolutní, ale že se každý případ posuzuje zvlášť na základě konkrétních rozhodných skutkových okolností. V případě žalobce byl kázeňský trest uložen s přihlédnutím k tomu, že spáchal dva kázeňské přestupky v krátkém časovém sledu, nadto se kázeňsky provinil opakovaně i v minulosti. Krajský soud doplnil, že kázeňský trest byl uložen v polovině zákonného rozpětí s přihlédnutím nejenom k závažnosti spáchaných přestupků, ale také v důsledku aplikace zásady důslednosti a stupňování kázeňských trestů. Srovnávání uložení různých kázeňských trestů u různých vězňů a za různé prohřešky dle krajského soudu není možné, neboť každý trest je ukládán individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a ke konkrétní osobě odsouzeného tak, aby bylo dosaženo požadovaného výchovného účinku. Žalovaná podle krajského soudu nevybočila ze zákonného rámce, neboť bylo zjevné, že předchozí mírnější tresty (důtka, umístění do uzavřeného oddílu na 5 dnů) za žalobcovy kázeňské přestupky a uložení negativního kázeňského poznatku neměly patřičný výchovný efekt.

[4] Za nedůvodná považoval krajský soud též žalobcova tvrzení o záškodnictví a zaujatosti vychovatelů a vedení žalované proti němu. Ze spisového materiálu nevyplývalo, že by si žalobce na konkrétní vychovatele či vedoucí v průběhu výkonu trestu stěžoval a sám žádné důkazy k prokázání překročení pravomocí těchto osob nedoložil. Žalobcovy domněnky tak zůstaly pouze v rovině tvrzení. K jeho tvrzení, že byl k zapálení cigarety vyprovokován Mgr. V. Š., krajský soud odkázal na vyjádření Mgr. M. K., který uvedl, že si žalobce cigaretu zapálil sám v průběhu pohovoru, který se týkal právě porušování zákazu kouření mimo vyhrazený prostor. Vyjádření Mgr. K. coby příslušníka vězeňské služby přitom soud považoval s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu za důvěryhodné. V posuzované věci podle krajského soudu nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost příslušníků vězeňské služby a které by nasvědčovaly jejich nekorektnímu či šikanóznímu jednání. Naopak ze správního spisu vyplývá, že žalobce se obdobného jednání, kdy si v reakci na předchozí výtky vůči nedovolenému kouření opět zapálil cigaretu, nedopustil poprvé.

[5] K tvrzení žalobce, že mu bylo ředitelem žalované přislíbeno překvalifikování skutku, podá-li si stížnost, krajský soud s odkazem na zápis ze schůzky žalobce se zástupcem ředitele žalované uvedl, že toto tvrzení nebylo ničím podloženo. Závěrem krajský soud zdůraznil, že předmětem soudního řízení byl přezkum konkrétních rozhodnutí žalované ve věci uložení kázeňského přestupku, krajský soud se proto nemohl

pokračování

zabývat jinými tvrzenými pochybeními žalované v předešlých kázeňských řízeních, která žalobce také v žalobě uváděl.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel trvá na tom, že došlo k nezákonnému zásahu do jeho práv. Ze strany příslušníků vězeňské služby došlo k šikanóznímu jednání vůči stěžovateli. Souhrnný trest mu byl uložen neoprávněnou osobou. Pokud si zapálil cigaretu před dozorcem Mgr. Š., pak právě on byl oprávněn uložit kázeňský trest, nikoliv speciální pedagog Mgr. S. Stěžovatel také namítá, že mu před uložením kázeňského trestu nebylo řádně a dostatečně umožněno se vyjádřit ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu a k důkazům o nich.

[8] Dále stěžovatel trvá na tom, že byl Mgr. Š. k zapálení cigarety vyprovokován, neboť s ním měl již v minulosti problémy, na což si stěžoval u Generálního ředitelství vězeňské služby České republiky (dále jen „GRVS“). V souvislosti s tím stěžovatel navrhuje, aby si Nejvyšší správní soud vyžádal od GRVS předmětnou zprávu, kterou hodlá prokázat, že Mgr. Š. byl na stěžovatele zasednutý a dělal mu problémy a naschvály, proti čemuž se stěžovatel bránil.

[9] Ve shodě se žalobou stěžovatel setrvává na tom, že mu byl uložen nepřiměřený kázeňský trest. Před krajským soudem uváděl mnohem závažnější přestupky, kterých se dopustili ostatní odsouzení a byly jim uloženy podstatně mírnější kázeňské tresty. S odkazem na § 42 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a § 47 téhož zákona uvádí, že v jeho případě byla při ukládání kázeňského trestu zjevně porušena zde zakotvená zásada přiměřenosti. Podle stěžovatele byl ke kouření úmyslně vyprovokován Mgr. Š., aby mu znepříjemnil pobyt ve věznici. Mgr. Š. si byl vědom toho, že se nachází v místě, kde je kouření zakázáno, nadto měl stěžovatele podle § 28 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody nejprve vyzvat k nápravě či jej napomenout, což se zjevně nestalo. V otázce nepřiměřenosti výše kázeňského trestu stěžovatel dále odkazuje na zprávu ze šetření veřejného ochránce práv ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. 2101/2015/VOP/JM, z níž cituje.

[10] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu o tom, že mu byl uložen kázeňský trest v polovině zákonného rozpětí. Kázeňský trest mu uložil speciální pedagog Mgr. S., který je podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody oprávněn uložit trest spočívající v umístění do uzavřeného oddílu maximálně do výše 14 dnů. Kázeňský trest uložený stěžovateli v délce 10 dnů tak není uložen v polovině sazby. Stěžovatel také brojí proti tomu, že krajský soud v napadeném rozsudku zmínil stěžovatelův minulý kázeňský trest ze dne 27. 8. 2020, který však byl zahlazen, neboť uložený trest byl pouze podmíněný a stěžovatel se ve zkušební době osvědčil. Nesouhlasí tedy s tím, že krajský soud při posouzení přiměřenosti uloženého kázeňského trestu tento také zmiňuje a hledí na stěžovatele jako na osobu, která opakovaně nedodržuje předpisy.

[11] Závěrem stěžovatel dodává, že dle jeho názoru nebyla dostatečně prošetřena negativní vazba mezi ním a vychovatelem Mgr. Š. Výpovědi ostatních vychovatelů považuje za účelové a směřující v jeho neprospěch.

IV.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že k ukládání kázeňských trestů je oprávněn podle § 51 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody především generální ředitel Vězeňské služby České republiky a ředitelé věznic. Ti však mohou k výkonu kázeňské pravomoci zmocnit i jiné zaměstnance Vězeňské služby České republiky. Podle § 6 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců č. 23/2020 o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců (dále jen „nařízení č. 23/2020“) mají právo ukládat kázeňské tresty odsouzeným vychovatel, speciální pedagog, vedoucí oddělení a ředitel věznice. Za účelem zajištění objektivity a nestrannosti v řízení byli z rozhodování o kázeňském přestupku v daném případě vyloučeni zpracovatelé záznamů o kázeňských přestupcích a k rozhodnutí byl určen jiný zaměstnanec s kázeňskou pravomocí – speciální pedagog Mgr. S. Souhrnný trest udělený stěžovateli za prakticky totožný skutek, jehož se dopustil v krátkém časovém rozmezí opakovaně dne 10. 2. 2021, je podle žalované adekvátní. Stěžovatel se totožného skutku dopustil již předchozího dne, tedy 9. 2. 2021, když kouřil na chodbě při hromadném nástupu na sčítací prověrku, což bylo zjištěno ředitelem věznice, který stěžovateli zapsal do vězeňského informačního systému tzv. negativní poznatek.

[13] Žalovaná nesouhlasí se stěžovatelovým tvrzením o tom, že mu nebylo umožněno se ke skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu, vyjádřit. Ze záznamů o kázeňských přestupcích vyplývá, že k prvnímu přestupku se stěžovatel odmítl vyjádřit a k druhému přestupku se vyjádřil tak, že jej k zapálení cigarety vyprovokoval vychovatel na základě negativního poznatku. Skutkovou podstatu daného kázeňského přestupku však stěžovatel nerozporoval, žádné skutečnosti, které by vyvracely jeho spáchání, neuvedl a nepředložil ani žádné důkazy.

[14] K přiměřenosti uloženého kázeňského trestu žalovaná uvádí, že stěžovatel byl trestán nejenom za to, že ve dvou případech nedodržel zákaz kouření v místech, kde je to vzhledem k možnému ohrožení zdraví nekuřáků a z protipožárních důvodů ředitelem věznice zakázáno, ale rovněž za porušení § 28 odst. 1 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, podle kterého je odsouzený povinen mimo jiné dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, což stěžovatel porušil.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti předně opakuje, že ve věznici jsou za mnohem závažnější prohřešky jiným odsouzeným (aniž je blíže označuje) ukládány mnohem

pokračování

mírnější tresty. Ve shodě se žalobou také znovu uvádí, že byl ke svému jednání vyprovokován vychovatelem Mgr. Š., se kterým měl již v minulosti problémy. Setrvává i na svém přesvědčení vyjádřeném v žalobě o tom, že nepodmíněný kázeňský trest spočívající v umístění do uzavřeného oddílu na 10 dní, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, uložený za spáchání dvou kázeňských přestupků podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, je nepřiměřený. Má za to, že trest musí být úměrný závažnosti spáchaného kázeňského přestupku a musí být v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu, což nebylo v daném případě splněno.

[18] Výše uvedené stížnostní námitky považuje Nejvyšší správní soud za nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Tyto námitky již totiž stěžovatel uplatnil v žalobě, byly tedy posouzeny a zodpovězeny krajským soudem (v odstavcích 16. až 18. napadeného rozsudku) a stěžovatel v kasační stížnosti tyto konkrétní závěry krajského soudu nijak nerozporuje, neuvádí, v čem konkrétně spočívá pochybení krajského soudu, toliko opakuje svou žalobní argumentaci. Ta však směřuje proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí, kterým je napadený rozsudek. V případě pouhého zopakování žalobních námitek v kasační stížnosti bez uvedení konkrétních pochybení, jichž se dle názoru stěžovatele krajský soud dopustil při jejich posouzení, se nejedná o přípustnou námitku (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS).

[19] Pokud pak v souvislosti s tvrzením o zaujatosti Mgr. Š. (o němž krajský soud pojednal v odstavci 18. napadeného rozsudku) a o jeho vyprovokování stěžovatele ke kouření tento navrhl, aby si soud obstaral od GŘVS materiály prokazující, že je Mgr. Š. zaměřený proti stěžovateli, Nejvyšší správní soud s ohledem na zmíněnou nepřípustnost uvedených námitek považuje uvedený požadavek za zcela nadbytečný. Stěžovatel v žalobě sice namítal, že byl vyprovokován Mgr. Š., posouzení a přezkum tohoto tvrzeného negativního vztahu však nenavrhoval. Měl-li stěžovatel za to, že existují (blíže neoznačené) materiály vedené GŘVS, které jeho tvrzení o zaujatosti Mgr. Š. podporují, pak měl tyto navrhnout jako důkazy již v řízení o žalobě, neboť právě v něm leží těžiště přezkumu napadeného rozhodnutí žalované. V řízení o kasační stížnosti je naproti tomu podroben přezkumu rozsudek krajského soudu a v něm přijaté závěry, resp. případná tvrzená pochybení v postupu krajského soudu. A ta stěžovatel v rozsahu shora uvedených stížnostních námitek vůbec neuvádí.

[20] Nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou také námitky o tom, že kázeňský trest stěžovateli uložila neoprávněná osoba (Mgr. S. namísto Mgr. Š.), že stěžovateli nebylo řádně a dostatečně umožněno vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich a že měl být nejprve vyzván k nápravě, nebo měl být napomenut, teprve poté mohl žalovaný použít další prostředky povolené zákonem o výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel je totiž neuplatnil včas v žalobě či ve lhůtě k jejímu doplnění, ač mu v tom nic nebránilo. Nejvyšší správní soud z uvedeného důvodu není oprávněn v řízení o kasační stížnosti nyní tyto námitky jako první posuzovat.

[21] V souvislosti s tvrzenou nepřiměřeností výše kázeňského trestu stěžovatel v kasační stížnosti cituje ze zprávy ze šetření veřejného ochránce práv ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. 2101/2015/VOP/JM. Neuvádí však, co konkrétně z této zprávy pro svůj případ

dovozuje. Je sice pravdou, že z výňatku uvedené zprávy obsaženého v kasační stížnosti vyplývá, že se v ní veřejný ochránce práv zabýval přiměřeností uloženého kázeňského trestu, skutkové okolnosti v tam posuzované věci a nynějšího případu jsou však zcela odlišné (ve zprávě posuzovaný případ se týkal přechovávání nepovolené věci-digitální hry). Ze skutečnosti, že v jiném případě veřejný ochránce práv považoval kázeňský trest za nepřiměřený, tedy nelze ničeho dovazovat pro případ stěžovatele. Veřejný ochránce práv se v předmětné zprávě ani neuchýlil k vyslovení obecných kritérií stran přiměřenosti, resp. nepřiměřenosti kázeňských trestů, vyjádřil se pouze k předloženému konkrétnímu případu. Právě i proto z něj zřejmě stěžovatel ani nevyvodil žádné konkrétní námitky. Nejvyšší správní soud tedy tuto zprávu nepovažuje za přílehavou na projednávaný případ a z hlediska úvah o tom, zda krajský soud pochybil při posouzení otázky přiměřenosti uloženého kázeňského trestu z ní nelze v nynějším případě ničeho ve prospěch stěžovatele vytežít.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí též proti závěru krajského soudu o tom, že mu byl uložen trest v polovině zákonného rozpětí. Podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody je kázeňským trestem „umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení“. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že předmětný kázeňský trest může být uložen až na 28 dnů. Je sice pravdou, že vnitřním předpisem, konkrétně nařízením č. 23/2020, bylo toto rozmezí v případě, že je kázeňský trest ukládán speciálním pedagogem, sníženo na maximálně 14 dnů, krajský soud však v napadeném rozsudku hovořil o rozpětí zákonném. V tomto ohledu je tedy možné krajský soud korigovat pouze potud, že kázeňský trest v délce 10 dnů trvání byl stěžovateli uložen dokonce v dolní polovině zákonného rozpětí. Uvedená námitka je tudíž nedůvodná.

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítaným pochybením krajského soudu, které mělo spočívat v tom, že při posouzení přiměřenosti uloženého kázeňského trestu přihlédl k zahlazenému kázeňskému trestu stěžovatele, který mu byl uložen dne 27. 8. 2020. V obecnosti je pravdou, že v trestním právu platí, že k odsouzení, o němž platí zákonná fikce zahlázení, a které tedy právně neexistuje, nelze v žádné souvislosti přihlížet při ukládání trestu a nelze jej hodnotit v rámci jakéhokoli kritéria rozhodného pro výměru trestu. Tyto závěry judikatura přiměřeně přebírá též pro správní trestání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018-38, nebo rozsudek ze dne 1. 2. 2023, č. j. 10 Azs 331/2022-42). Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od tohoto náhledu odchýlit ani v případě kázeňského trestání.

[24] V napadeném rozsudku však krajský soud předmětný kázeňský trest ze dne 27. 8. 2020, který byl podle stěžovatele zahlazen, zmínil pouze v odstavci 17., v němž pro účely vypořádání námítky o nepřiměřené výši kázeňského trestu rekapituloval důvody, které správní orgány obou stupňů vedly k uložení trestu v dané výši. Krajský soud konkrétně uvedl, že „[z] obou rozhodnutí žalované vyplývá, že kázeňský trest byl uložen s přihlédnutím k tomu, že žalobce spáchal 2 kázeňské přestupky v krátkém časovém sledu a že v minulosti se již kázeňsky provinil. Žalobci byl uložen kázeňský trest důtky dne 27. 8. 2020, rozhodnutí o stížnosti dále zmiňuje i kázeňský trest umístění do uzavřeného oddílu na 5 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů zacházení (sic!) dne 28. 10. 2020, který byl zahlazen. (...) Tyto skutečnosti pak zcela jistě podstatně ovlivnily úvahu žalované o druhu i výši sankce.“

pokračování

Z uvedeného vyplývá, že krajský soud toliko rekapituloval, z čeho správní orgány vycházely při stanovení výše kázeňského trestu ve stěžovatelově případě. Stěžovatel žádnou z těchto okolností v žalobě nezpochybňoval, tedy ani skutečnost, že správní orgány přihlédly k zahlazenému kázeňskému trestu. Pro uvedené krajský soud tyto okolnosti neměl důvod přezkoumávat a pouze shrnul skutečnosti, vyplývající z rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud tedy ani v tomto neshledává naplnění důvodu pro zrušení napadeného rozsudku.

[25] Pouze pro úplnost a nad rámec potřebného k této stížnostní námitce Nejvyšší správní soud doplňuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 15. 3. 2021 uvedl, že „[p]ři určování druhu a výše kázeňského trestu bylo přihlédnuto ke všem okolnostem, za kterých byly kázeňské přestupky spáchány. Rovněž bylo přihlédnuto i k jejich společenské nebezpečnosti a k tomu, v jak krátkém časovém sledu byly spáchány. Dále bylo přihlédnuto k uloženému kázeňskému trestu důtka ze dne 27. 8. 2020 za porušení pracovních povinností.“ Skutečnost, že by byl uvedený kázeňský trest zahlazen, jak tvrdí stěžovatel, z tohoto rozhodnutí neplyne. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný opakovaně uvedl, že při ukládání kázeňského trestu bylo přihlédnuto k uloženému kázeňskému trestu důtka ze dne 27. 8. 2020 a dále zde žalovaný také uvedl, že „[b]ylo přihlédnuto (...) v neposlední řadě i ke skutečnosti, kdy byl ods. G. dne dne 28. 10. 2020 uložen kázeňský trest 5 dnů UOMPZ podmíněně se zkušební dobou 1 měsíc, v pravomoci vychovatele. Během podmínky se osvědčil a trest byl zahlazen.“ Skutečnost, že by byl zahlazen kázeňský trest ze dne 27. 8. 2020, tedy neplyne ani z napadeného rozhodnutí, a pokud v něm žalovaný uvedl, že bylo přihlédnuto k zahlazenému kázeňskému trestu ze dne 28. 10. 2020, pak tuto skutečnost stěžovatel jednak nenamítal a tato skutečnost ani neplyne z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Tedy stěžovatelovo tvrzení o zahlázení trestu ze dne 27. 8. 2020 je nyní novou skutečností, která neplyne ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani z napadeného rozsudku, a pokud žalovaný (v rozporu s obsahem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) zmínil, že bylo přihlédnuto i k zahlazenému kázeňskému trestu ze dne 28. 10. 2020, stěžovatel v tomto směru nejen v žalobě, ale ani nyní v kasační stížnosti, ničeho nenamítal. Nejvyšší správní soud však z úřední povinnosti uvedenou otázku posuzovat nemůže, není-li současně součástí kasačních námitek (srov. 109 odst. 4 s. ř. s.) a před tím též součástí žalobních bodů (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Jelikož žádné další kasační námitky, jež by se týkaly nesprávného posouzení přiměřenosti uloženého kázeňského trestu ze strany krajského soudu, stěžovatel neuplatňoval, lze pro úplnost odkázat na přílehlavé úvahy, které v tomto ohledu vyslovil krajský soud v odstavcích 15. až 18. napadeného rozsudku, s nimiž se Nejvyšší správní soud v dané věci v otázce přiměřenosti uloženého kázeňského trestu zcela ztotožňuje.

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že krajský soud se nedopustil žádných pochybení v právním posouzení věci a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[28] Kasační stížnost tudíž není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Náhradu nákladů tohoto řízení jí proto soud nepřiznal.

[30] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2021, č. j. Na 217/2021-5, ustanovena zástupkyní Mgr. Tereza Bařtipánová, advokátka. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanovenému zástupci stát. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovené zástupkyni odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (první porada s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení a sepsání kasační stížnosti) ve výši 2x3.100 Kč, tj. 6.200 Kč, a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů s těmito úkony související v paušální částce 2x300 Kč, tj. 600 Kč. Ustanovená zástupkyně nedoložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, o částku této daně se tudíž odměna a náhrada hotových výdajů nezvyšuje. Celkem tedy náleží zástupkyni stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

[31] Ustanovená zástupkyně rovněž žádala o přiznání odměny podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, ta jí však nenáleží. Jelikož byla ustanovena k zastupování stěžovatele Nejvyšším správním soudem, je v takovém případě ekvivalentem odměny podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení) odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu; ta byla (včetně související paušální náhrady výdajů) ustanovené zástupkyni přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu